

Arrest

nr. 279 856 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam eind 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 22 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker diende op 3 oktober 2018 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 december 2018 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde verzoek kennelijk ongegrond

werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 maart 2019 (RvV 21 maart 2019, nr. 218 643).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 juli 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen in zijn arrest van 16 november 2020 (RvV 16 november 2020, nr. 244 112).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 juli 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqües}). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen in zijn arrest van 16 november 2020 (RvV 16 november 2020, nr. nr. 244 113).

1.6. Verzoeker diende op 3 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Verzoeker diende op 12 juli 2021 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De commissaris-generaal trof op 21 juni 2021 een beslissing waarbij het in punt 1.6. vermelde verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 25 januari 2022 (RvV 25 januari 2022, nr. 267 232).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juli 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 27 juli 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2021 werd ingediend door :

Z.(…), J.(…) A.(…) (R.R.:…)

nationaliteit: Kosovo

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.03.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 28.05.2021 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.01.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste en bijna negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven

volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene verwijst als buitengewone omstandigheid naar de elementen aangehaald tijdens zijn asielprocedure en meer bepaald naar zijn geaardheid waardoor hij meermaals fysiek aangevallen zou zijn en waarbij het hem ook mentaal moeilijk gemaakt zou worden. Echter, uit de beslissing van het CGVS dd. 21.06.2021 blijkt dat:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u eerste verzoek door het Commissariaat-Generaal afgewezen werd omdat u, wat uw homoseksuele geaardheid betreft, door uw directe omgeving werd gesteund en een duurzaam netwerk had in Kosovo waar u bij problemen op kon terugvallen; omdat er, betreffende uw vrees in Kosovo opnieuw door onbekende Albanezen te worden geslagen wegens uw geaardheid, geen redenen waren om aan te nemen dat u voor uw problemen geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.” Bij huidige aanvraag 9bis voegt betrokkene geen nieuwe elementen toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voren bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op zijn familieleden die in België verblijven, met name zijn legaal verblijvende moeder, zijn minderjarige broer en zus, zijn meerderjarige broer en zus en zijn Belgische nicht. Dit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. We wijzen er volledigheidshalve op dat betrokkene niet samenwoont met deze familieleden en dat er dus geen sprake is van een gezinscel met zijn legaal verblijvende familieleden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een zeer sterke band met zijn moeder zou hebben en haar steeds vergezelde. Zij zou leiden aan een ernstige medische problematiek waardoor hij als mantelzorger verhinderd is om terug te keren naar Kosovo. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 19.07.2018, een psychologisch attest dd. 28.06.2018, een medisch attest dd. 29.10.2014, een medisch attest dd. 02.06.2019, een raadplegingsverslag dd. 31.05.2018, een medisch attest dd. 19.04.2018 en een opnameverslag dd. 21.03.2018. Echter, uit de voorgelegde attesten blijkt dat zijn moeder geen nood heeft aan mantelzorg. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld op de medische attesten dd. 19.07.2018 (tevens het meest recente attest) en dd. 02.06.2018. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op het feit dat hij de mantelzorger van zijn moeder is daar zij geen nood heeft aan mantelzorg. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene, ondanks zijn zeer sterke band met zijn moeder, niet met haar samenwoont en dat zij dus geen gezinscel vormen.

Zijn moeder woont wel samen met haar oudste zoon en dochter, beide meerderjarig, die indien toch vereist, eventueel kunnen instaan voor de nodige zorgen. Daarnaast kan zij, indien gewenst, ook een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Tenslotte wijzen we er op dat de voorgelegde medische attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben daar zij dateren van meer dan vier jaar geleden. Betrokkene legt geen recente stukken voor inzake de medische problematiek van zijn moeder. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst en er niemand meer zou kennen. Zijn geboorte in Duitsland zou reeds wijzen op een beperkte band met zijn thuisland. Echter, we merken op dat zijn vader en zijn drie oudere broers (D.(...), E.(...) en S.(...)) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en aldus samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Kosovo (of Servië). Bovendien verbleef betrokkene tussen 2015 en 2017 in Kosovo samen met zijn familieleden en dit ondanks het feit dat hij niet in Kosovo geboren is maar in Duitsland. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM aangezien het niet loutere ‘gewone’ sociale relaties betreft die verzoeker heeft aangeknoopt tijdens zijn verblijf in België. Hij wijst op

het bestaan van een privéleven in België, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied: zijn vader (in illegaal verblijf), zijn moeder (in legaal verblijf), zijn minderjarige broer en zus (in legaal verblijf), zijn oudste broer (in legaal verblijf), zijn Belgische nichtje, zijn meerderjarige zus (in legaal verblijf) en drie oudere broers (in illegaal verblijf). Echter, betrokkene verblijft samen met zijn vader in het opvangcentrum van Kapellen en woont dus niet samen met zijn legaal verblijvende familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel.

Bovendien merken we op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de bewering dat hij de mantelzorg voor zijn moeder op zich genomen heeft. Echter, uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat zijn moeder geen nood heeft aan mantelzorg. Er worden dan ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Wat betreft zijn Belgische nichtje (waarvan hij de geboorteakte voorlegt evenals een vonnis van de jeugdrechter) merken we op dat zij bij haar vader verblijft die over verblijfsrecht beschikt en niet ontzet is uit zijn ouderlijke macht. Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit minderjarige Belgische kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kosovo uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens

nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM

niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij niet kan inschatten hoelang hij in Kosovo zou moeten blijven, aangezien de behandeling van een aanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving hoe groot de verleiding ook is.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij het meeste binding met België zou hebben, dat hij sinds 2017 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij de Belgisch taal en gebruiken zou kennen, dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf, dat hij een bijzonder intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat hij op een zeer goede manier geïntegreerd zou zijn, dat hij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel uit te maken van het gemeenschapsleven en dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt betreffende zijn aangehaalde integratie.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.” Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag

in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België samen met zijn familie (zie randnr. 9 e.v. van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker kwam begin 2018 naar België toe. Verzoeker verbleef reeds eerder langdurig in België. Naast verzoeker zijn ook zijn moeder, vader en zijn zeven meerderjarige broers en zussen verblijvende in België. De moeder van het gezin (E. Z.), de twee minderjarige kinderen (Z. S. en Z. M.) en een meerderjarig kind (Z. F.) verkregen een tijdelijk verblijf toegekend op 13 juli 2020 (op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft derhalve een langdurige binding met België, gelet op zijn langdurig verblijf in België, de aanwezige familie van verzoeker in België en zijn afwezigheid uit zijn land van herkomst (zoals ook blijkt uit het administratief dossier).

Desondanks wordt het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker (en bijgevolg zijn bijzondere langdurige afwezigheid uit Kosovo) niet aanvaard als een "buitengewone omstandigheid".

De gemachtigde bespreekt derhalve de duurtijd van de procedures tot internationale bescherming en een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen gevolg gaf. De zeer langdurige periode dat verzoeker woonachtig is in België sinds zijn aankomst in België begin 2018 wordt daarentegen niet (kenbaar) betrokken in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde.

Het langdurig verblijf van verzoeker in België (en derhalve ook zijn afwezigheid sindsdien uit Kosovo) werd nochtans aangehaald door de verzoekende partij als "buitengewone omstandigheid", waardoor de gemachtigde gehouden is dit gekende element te betrekken bij de gemaakte beoordeling.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker opgeworpen dat zijn familie (moeder, vader en zeven meerderjarige en minderjarige broers en zussen) in België verblijven. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kosovo, doch slechts een (zeer) beperkte binding met dit land. Verzoeker werd zelf geboren in Duitsland en verbleef in de periode van 2015 tot 2017 in Kosovo, samen met zijn familie die thans echter allen reeds jarenlang in België verblijven. De familie van verzoeker is derhalve reeds jarenlang niet meer verblijvende in Kosovo. Dit wordt door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet opgeworpen als buitengewone omstandigheden.

Het is daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat het "erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst", zonder op een redelijke en zorgvuldige manier rekening te houden met het gegeven dat de familie van verzoeker samen met hem naar België is toegekomen in 2017 en 2018 en derhalve sindsdien dus niet langer in Kosovo verblijft. De actuele situatie is dus fundamenteel verschillend. Door verzoeker werd dit daarom aangehaald als buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing overigens dat verzoeker met zijn familie in Kosovo verbleef tussen 2015 en 2017. Dit wordt, terloops, vermeld in de bestreden beslissing ("Bovendien verbleef betrokkene tussen 2015 en 2017 in Kosovo samen met zijn familieleden en dit ondanks het feit dat hij niet in Kosovo geboren is maar in Duitsland"; stuk 1, pagina 2).

Zijn volledige familiaal netwerk bevindt zich (reeds jarenlang) in België na hun aankomst in 2017 en 2018, zoals door verzoeker aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (en zoals dit ook blijkt uit het administratief dossier).

Er wordt overigens evenmin ter discussie gesteld door de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de familieleden van verzoeker allen in België verblijven, zowel de familieleden die thans een legaal verblijf hebben bekomen in België ("Betrokkene beroept zich op zijn familieleden die in België verblijven, met name zijn legaal verblijvende moeder, zijn minderjarige broer en zus, zijn meerderjarige broer en zus en zijn Belgische nicht"; stuk 1, pagina 2) als de familieleden die thans geen legaal verblijfsrecht hebben in België ("Echter, we merken op dat zijn vader en zijn drie oudere broers (D., E. en S.) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en aldus samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Kosovo (of Servië)"; stuk 1, pagina 2).

Verzoeker benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dat hij behoort tot een omvangrijk gezin, bestaande uit zijn ouders, 6 meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind.

De moeder van verzoeker is mevrouw Z. E., geboren op 14.01.1978 te Prizren, hebbende de nationaliteit van Kosovo. Zijn vader is de heer B. D., geboren op 26.05.1970 te Borca (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië.

De zes meerderjarige kinderen zijn de heer Z. D., geboren op 10 juni 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo; de heer Z. J. A., geboren op 17 september 1999 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z. S., geboren op 20 oktober 1997 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo en de heer Z. E., geboren op 6 juni 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, Z. F., geboren op 17 juni 2001, hebbende de nationaliteit van Kosovo en Z. E., geboren op 10 september 1994 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo. De twee minderjarige kinderen van het gezin zijn Z. S., geboren op 2 april 2006, hebbende de nationaliteit van Kosovo, en Z. M., geboren op 16 september 2009, hebbende de nationaliteit van Kosovo.

De moeder van het gezin (E. Z.), de twee minderjarige kinderen (Z. S. en Z. M.) en een meerderjarig kind (Z. F.) verkregen een tijdelijk verblijf toegekend op 13 juli 2020 (op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De overige familieleden hebben op dit moment geen legaal verblijf in België.

Het opleggen van de verplichting voor verzoeker om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post in Kosovo, heeft derhalve als gevolg dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn familie die allen in België verblijven.

Hij zou hierdoor vervolgens gehouden zijn terug te keren naar een land waarmee hij zelf zeer weinig binding heeft (hij verbleef er tussen 2015 en 2017, mét zijn familie) en waar derhalve geen familie van verzoeker meer verblijft. Zijn familie bevindt zich in België, zoals de gemachtigde erkent in de bestreden beslissing. De situatie is voor verzoeker derhalve fundamenteel verschillend dan toen hij in Kosovo verbleef in de periode tussen 2015 en 2017, waarmee de gemachtigde niet op een redelijke en zorgvuldige manier heeft rekening gehouden.

Dat de gemachtigde stelt: "Echter, we merken op dat zijn vader en zijn drie oudere broers (D., E. en S.) niet over enig verblijfsrecht beschikken in België en aldus samen met betrokkene kunnen terugkeren naar Kosovo (of Servië)" (stuk 1, pagina 2), doet hieraan geen afbreuk. De buitengewone omstandigheden moeten immers enkel worden onderzocht in hoofde van verzoeker. De bestreden beslissing kan enkel betrekking hebben op verzoeker zelf en dus niet op andere familieleden van verzoeker. Voor verzoeker is de aanwezigheid van zijn volledige familie in België een buitengewone omstandigheid, zoals door hem vermeld in de aanvraag. Verzoeker kan derhalve niet worden geacht zijn vader en oudere broers te laten terugkeren naar Kosovo (of Servië). Bovendien heeft een groot deel van de familie van verzoeker een legaal verblijf in België waarop dit argument geen betrekking kan hebben.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Kosovo, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kosovo om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Kosovo te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 12 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (14.07.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (12.07.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2021 volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

“3. Verzoeker doet een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Aangezien verzoekster momenteel verblijft in het opvangcentrum te Kapellen, wordt huidige aanvraag gericht aan de burgemeester van Kapellen.

4. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

5. Centraal staat de vraag welke de omstandigheden zijn die de vreemdeling verhinderd hebben, vooraleer naar België te komen, in een diplomatieke of consulaire post de machtiging aan te vragen.

Dergelijke buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden van geval tot geval.

Bijgevolg dient men steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een huidige situatie.

Dat in die zin, wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen, de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig is voor betrokkene en deze aldus buitengewone omstandigheden kan invoeren.

C.2 DE FEITEN DIE IN AAMERKING KOMEN ALS BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

6. Alle buitengewone omstandigheden, zoals hieronder ingeroepen door verzoeker, dienen te worden beoordeeld op basis van bovenstaande criteria. Het komt aan de aanvrager toe om te schrijven en aan te duiden welke elementen hij hiervoor invoert.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan

niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter"

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

Het komt in deze zin het bestuur toe om, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht) en de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, uitdrukkelijk de toepasselijke wetsbepaling te vermelden waarop men zich baseert indien men een feitelijk ingeroepen element bij voorbaat niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

Dit betekent dat het bestuur bij de beoordeling over de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en zich alhier naar dient te gedragen. Er is geen sprake van een gebonden bevoegdheid om deze elementen af te wijzen als buitengewone omstandigheid indien deze niet vallen onder de beperkte categorieën van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet.

Bovendien weze het opgemerkt dat artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet als uitzondering op de algemene regel vervat in artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker merkt tenslotte nog uitdrukkelijk op dat eventuele afwijkende rechtspraak op geen enkele manier afbreuk kan doen aan deze duidelijke wetsbepalingen.

C.3 EEN INTEGRALE BEOORDELING VAN ALLE FEITEN IS VEREIST

7. Door verzoeker worden in huidige regularisatieaanvraag verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden, alle redenen waarom de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Deze elementen dienen in zijn geheel (integraal) te worden beoordeeld, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Derhalve kan geen toepassing worden gemaakt van de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen. Zo kan onder meer geen abstractie worden gemaakt van het langdurige verblijf van verzoekster in België in de beoordeling naar zowel de toepassing als inmenging van artikel 8 EVRM.

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient integraal te gebeuren, waarop verzoekster in het bijzonder de aandacht wil vestigen.

C.4 DE CONCRETE FEITEN ZELF: BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

8. Conform de toepasselijke bepalingen, wordt door verzoekster hieronder klaar en duidelijk vermeld welke concrete buitengewone omstandigheden er zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Verzoeker brengt in herinnering dat de beoordeling van deze elementen dient te geschieden overeenkomstig hetgeen in de voorgaande punten werd aangehaald.

9. Verzoeker heeft de nationaliteit van Kosovo. Hij werd echter geboren in Duitsland, namelijk te Ibbenbüren op 17 september 1999. Dit wijst reeds op de beperkte band van verzoeker met het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Kosovo).

Verzoeker behoort tot een omvangrijk gezin, bestaande uit zijn ouders, 6 meerderjarige kinderen, 2 minderjarige kinderen en 1 minderjarig kleinkind. Zij verbleven eerder allen in het opvangcentrum te Kapellen.

De moeder van verzoeker is mevrouw Z. E., geboren op 14.01.1978 te Prizren, hebbende de nationaliteit van Kosovo. Zijn vader is de heer B. D., geboren op 26.05.1970 te Borca (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië.

De vijf meerderjarige kinderen zijn de heer Z. D., geboren op 10 juni 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo; de heer Z. J. A., geboren op 17 september 1999 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, de heer Z. S., geboren op 20 oktober 1997 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo en de heer Z. E., geboren op 6 juni 1996 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo, Z. F., geboren op 17 juni 2001, hebbende de nationaliteit van Kosovo en Z. E., geboren op 10 september 1994 te Ibbenbüren (Duitsland), hebbende de nationaliteit van Kosovo.

De twee minderjarige kinderen van het gezin zijn Z. S., geboren op 2 april 2006, hebbende de nationaliteit van Kosovo, verblijvende te 2950 Kapellen, (...) en Z. M., geboren op 16 september 2009, hebbende de nationaliteit van Kosovo.

Verzoeker heeft ook nichtje in België, met name de dochter van zijn oudste broer Z. E.: Z. E. Z., geboren op 19 december 2013 (stuk 3). Zij heeft de Belgische nationaliteit. De moeder van Z. is afwezig in haar leven, hetgeen reeds aanleiding gaf tot de tussenkomst van de jeugdrechtbank (stuk 4).

De moeder van het gezin (E. Z.), de twee minderjarige kinderen (Z. S. en Z. M.) en een meerderjarig kind (Z. F.) verkregen een tijdelijk verblijf toegekend van één jaar op 13 juli 2020 (op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

10. De verzoekende partij heeft reeds een uitgebreide voorgeschiedenis in België en Duitsland (zie het administratief dossier). Verzoeker zelf is geboren te Duitsland.

De familie, waaronder verzoeker, is aangekomen in België in 2009. Zij dienden toen een verzoek in tot internationale bescherming in september 2009.

In 2011 werd hun verzoek tot internationale bescherming geweigerd. Zij dienden vervolgens een volgend verzoek in, waarna een weigering tot inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker was op dat moment nog minderjarig.

Verzoeker is uiteindelijk eind 2015 teruggekeerd naar Kosovo, onder meer samen met zijn moeder. Daar bleek het onmogelijk om op duurzame wijze hun leven uit te bouwen. Zij dienden opnieuw te vertrekken uit Kosovo, waarna zij opnieuw naar België toekwamen (het land waarmee zij de meeste binding hebben).

11. Op 22 december 2017 diende verzoeker een verzoek in tot internationale bescherming, waarna hij (opnieuw) onafgebroken in het Rijk is gebleven.

Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 21 december 2018 evenwel een beslissing genomen waarbij wordt gesteld dat het verzoek tot internationale bescherming wordt geweigerd én het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6/1, § 2 Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond kan beschouwen in het geval van weigering van internationale bescherming en verzoekster zich in één van de gevallen vermeld in artikel 57/6/1, §1, eerste lid, a) tot j) Vreemdelingenwet bevindt.

Het ingediende beroep door verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 maart 2019.

Verzoeker kan België niet verlaten, aangezien hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Kosovo. Hij diende hierom een volgend (tweede) verzoek tot internationale bescherming in op 6 september 2019. Dit verzoek tot internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 oktober 2019. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing. Dit beroep werd evenwel verworpen door de Raad voor Vreemdeingenbetwistingen in een arrest van 16 september 2020.

Door de verzoekende partij werd vervolgens op 3 mei 2021 een volgende (derde) verzoek tot internationale bescherming ingediend. Verzoeker wees in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming erop dat hij geen toekomst heeft in Kosovo. Hij kent er niemand en heeft geen enkele binding met dit land, temeer gelet op de problemen die hij reeds eerder had in Kosovo na zijn terugkeer uit Duitsland.

Verzoeker is daarentegen langdurig woonachtig geweest buiten Kosovo. Hij verbleef langdurig in België. Hij kent de taal en de gebruiken in België.

Ondanks de aanvullende verklaringen van de verzoekende partij, werd op 21 juni 2021 evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker verwijst naar de elementen die zijn aangehaald in het verzoek tot internationale bescherming, waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk (dan wel zeer moeilijk) is om terug te keren naar Kosovo.

12. Verzoeker wijst nog specifiek op zijn geaardheid. Verzoeker is homoseksueel.

Hij werd hiervoor meermaals fysiek aangepast in Kosovo, toen zij dienden terug te keren in 2015. Ook mentaal wordt het verzoeker zeer moeilijk gemaakt omdat de geaardheid van verzoeker niet wordt geaccepteerd in de gemeenschap waar hij verbleef in Kosovo. Verzoeker verklaarde dit expliciet tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming (stuk 5).

13. Verzoeker heeft een zeer sterke band met zijn moeder. Hij vergezelde haar steeds, meer nog dan zijn broers.

De moeder van verzoeker heeft te kampen met een ernstige medische problematiek, waardoor verzoeker als mantelzorger verhinderd is terug te keren naar Kosovo.

Verzoeker voegt een standaard medisch attest (stuk 5), opgesteld door Dr. B. V. H., toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 19 juli 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de moeder van verzoeker. Naast dit standaard medisch attest worden er door verzoeker nog verschillende bijlagen gevoegd, zijnde een psychologisch attest van klinisch psychologe I. P. van 28 juni 2018 (stuk 6) en een verslag van psychiater Dr. K. van 29 oktober 2014 (stuk 7). Naast deze medische gegevens, wordt door de verzoekende partij nog een tweede en derde standaard medisch getuigschrift voorgelegd. Dit betreft een standaard medisch getuigschrift van Dr. D. B. (cardioloog). Dit attest werd opgesteld op 2 juni 2018 (stuk 8).

Bij dit standaard medisch getuigschrift is een bijlage voorzien (stuk 9). Dit betreft het verslag van het cardiologisch onderzoek van 31 mei 2018. Een ouder standaard medisch getuigschrift van 19 april 2018 wordt tevens door de verzoekende partij voorgelegd. Dit getuigschrift werd opgesteld door Dr. V. d. M., verbonden aan het AZ Jan Palfijn (stuk 9). Op dit standaard medisch getuigschrift werd een aanvulling aangebracht op 5 juni 2018, waardoor het standaard medisch getuigschrift werd geactualiseerd (zie onder punt F).

Tot slot wordt door de verzoekende partij nog een medisch verslag voorgebracht onder stuk 10. Dit verslag werd opgesteld op 20 maart 2018 door Dr. H. en handelt over de opname van mevrouw Z. E. op de afdeling heelkunde van 19 maart 2018 tot en met 21 maart 2018.

Met deze documenten wordt de medische situatie van mevrouw Z. E. beschreven. Zij kent een dubbele problematiek, met name zowel op fysiek als mentaal vlak.

Mevrouw Z. E. kent een uitgebreide medische voorgeschiedenis, zoals weergegeven onder punt A van het standaard medisch getuigschrift van Dr. V. H. (stuk 5). Door Dr. V. H. werd mevrouw Z. E. gediagnosticeerd met zowel een post-traumatisch stress syndroom als een klinische depressie. Voor beide zaken wordt de graad van ernst ook "ernstig" ingeschat (zie punt B van het standaard medisch getuigschrift onder stuk 5).

Mevrouw Z. werd reeds eerder gediagnosticeerd met eenzelfde resultaat in 2014: "differentiaal diagnostisch kan er gedacht worden aan een posttraumatische stressstoornis en/of een depressieve stoornis. Voornamelijk op medicamenteus vlak zou hieraan tegemoet gekomen kunnen worden. Dit zou

bijvoorbeeld kunnen door de start van een behandeling met Paroxetine naast een behandeling met Quetiapine voor de slaap. We verwijzen hiervoor verder naar de huisarts". Beperkte middelen noopten haar echter haar behandeling eveneens te beperken. Hierdoor kon haar mentale problematiek nooit grondig worden aangepakt.

Mevrouw Z. E. is sinds mei 2018 wekelijks in behandeling bij klinisch psychologe I. P., verbonden aan het opvangcentrum te Kapellen (nadat zij in het centrum materiële opvang verkreeg in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming). Zij volgt haar op. Ook mevrouw I. P. kon eenzelfde diagnose stellen, met name:

- klinische depressie: E. voldoet aan volgende symptomen: m.n. een depressieve stemming gedurende bij de gehele dag, duidelijke vermindering van interesse in het dagelijks leven, insomnia, dagelijkse psychomotorische agitatie en vermoeidheid, gevoelens van waardeloosheid, concentratieproblemen en geheugenproblemen, gevoelens van wanhoop en suicide-gedachten.

- Posttraumatisch stress-stoornis (PTSS): psychotraumatische gebeurtenissen in haar geboorteland omwille van geweld, onderdrukking als vrouw zijnde, misbruik. En dit met als kenmerk volgende intrusieve symptomen: recidiverende, intrusieve en onvrijwillige herinneringen aan de gebeurtenissen, nachtmerries, dissociatieve reacties. Het gevolg is dat E. weinig vertrouwen kan stellen in anderen, weinig draagkracht heeft en een sombere kijk op de toekomst, woedeuitbarstingen zonder zichtbare oorzaak, zelfdestructief gedrag, concentratieproblemen.

Door de graad van ernst werd mevrouw Z. in juli 2018 aangemeld bij Andante, Antwerpen, voor verdere psychologische en psychiatrische begeleiding. De intake staat gepland voor 7 augustus 2018 (zie punt C van het standaard medisch getuigschrift).

De voorziene duur van de behandeling wordt geschat op meerdere maanden, mede gelet op de ernst van de aandoening. Gezien haar beperkte draagkracht, wordt thans reeds geattesteerd dat er geen optimale evolutie wordt verwacht. Dit komt door de beperkte draagkracht van mevrouw Z. E. Met een adequate behandeling wordt wel de stabilisatie beoogd, maar frequente recidieven zijn niet uitgesloten (zie punt E van het standaard medisch getuigschrift). Door de klinisch psychologe wordt aangegeven dat het dagelijks functioneren van mevrouw Z. sterk beperkt wordt en haar draagkracht erg miniem is. Ze stelt letterlijk: "ik maak me grote zorgen over haar".

Mevrouw Z. E. heeft een zeer uitgebreide lijst aan medicatie dat zij dient te nemen. De volledige lijst is vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift (stuk 5). Zowel de behandeling als medicatie zijn noodzakelijk. In het tegengestelde geval wordt geattesteerd dat er sprake zal zijn van psychische decompensatie met een suicide-risico (zie punt D van het standaard medisch getuigschrift; stuk 5).

Naast bovenvermelde mentale problematiek, kampt zij tevens met fysieke problemen. Deze problematiek wordt beschreven in de stukken. Zij werd in maart 2018 behandeld voor een buikwandhernia. Zij verbleef hierdoor op de afdeling heelkunde van het ZNA Jan Palfijn van 19 maart 2018 tot en met 21 maart 2018. Hoewel de ingreep oorspronkelijk werd gezien als succesvol, bleek al snel dat er sprake was van recidive. Er diende een heringreep te worden gepland.

15. Na zijn terugkeer van Kosovo, is verzoeker opnieuw woonachtig in België. Het langdurig verblijf van verzoeker blijkt uit de bijgevoegde elementen aan huidige aanvraag en de documenten uit het administratief dossier.

Verzoeker heeft een bijzonder intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat zij in België woonachtig is. In het bijzonder heeft verzoeker in België een belangrijk privéleven uitgebouwd. In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Kosovo (het land waar zij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren. Hij verbleef ook eerder langdurig in Duitsland. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om voor maanden naar Kosovo te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar zij sociaal geworteld is en alwaar haar gezin verblijft.

Dit geldt des te meer nu de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om in te schatten hoelang zij in Kosovo zou moeten blijven. Dit verblijf zou hem immers bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen waardoor dit voor verzoeker (gelet op bovenstaande omstandigheden) bijzonder moeilijk is.

16. Verzoeker merkt op dat zijn situatie onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, aangezien het niet loutere 'gewone' sociale relaties betreft die verzoeker heeft aangeknoopt tijdens zijn verblijf in België. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoekster en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

17. Bovenstaande uiteenzetting maakt de situatie van verzoeker behartigingswaardig. Dit geldt des te meer nu verzoeker de facto reeds een onderdeel uitmaakt van de samenleving waartoe zij behoort. In het verlengde hiervan moet worden opgemerkt dat verzoeker op een zeer goede manier is geïntegreerd en dan ook geworteld is in onze samenleving. Het enige verschil is dat verzoeker niet werd toegestaan tot een legaal verblijf.

Verzoeker spreekt de Nederlandse taal en heeft zich weten te integreren in de samenleving waar zij de facto reeds een onderdeel van uitmaakt. Het leren spreken van één van de landstalen heeft zijn integratie in belangrijke mate gefaciliteerd.

Dit geldt des te meer nu er zich geen enkele bedreiging van de openbare orde voordoet. Verzoeker heeft zich steeds zeer waardig gedragen en kwam niet in aanraking met het justitieel apparaat. Hoewel dit van elke burger mag worden verwacht, moet worden opgemerkt dat de illegale situatie van een persoon de stap tot (kleine) criminaliteit erg vergroot. Dat verzoeker hieraan niet heeft toegegeven gedurende haar verblijf, bevestigt dat hij een waardig burger is.

18. Gelet op al het bovenstaande komt het in de situatie van de verzoekende partij dan ook bijzonder disproportioneel voor dat hij naar Kosovo zou moeten verhuizen voor een onbepaalde maar alleszins langdurige periode. In deze concrete situatie dienen dan ook buitengewone omstandigheden te worden aanvaard."

2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte zou hebben veronachtzaamd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker zich er in zijn middel

hoofdzakelijk toe beperkt een theoretische uiteenzetting te geven en de ingeroepen buitengewone omstandigheden louter te herhalen, hetgeen niet van aard is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Vervolgens oppert verzoeker in zijn middel dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk had gewezen op zijn lange verblijfsduur in België. Hij beklaagt zich over het feit dat dit element door de gemachtigde van de staatssecretaris niet bij de beoordeling zou zijn betrokken en bijgevolg ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid zou zijn aanvaard.

2.10. De Raad brengt in herinnering dat de *"buitengewone omstandigheden"* omstandigheden betreffen die verantwoordt dat de aanvraag bij de burgemeester van de verblijfplaats in België van de aanvrager en niet via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland wordt ingediend (cf. RvS 5 juli 2016, nr. 235.344). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat met de duur van zijn verblijf geen rekening zou zijn gehouden. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij het meeste binding met België zou hebben, dat hij sinds 2017 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij de Belgisch taal en gebruiken zou kennen, dat er sprake zou zijn van een langdurig verblijf, dat hij een bijzonder intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat hij op een zeer goede manier geïntegreerd zou zijn, dat hij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel uit te maken van het gemeenschapsleven en dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt betreffende zijn aangehaalde integratie."* In zijn verzoekschrift schetst verzoeker wederom zijn historiek vanaf eind 2017 tot heden. Hij slaagt er evenwel niet in de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen dat elementen zoals verblijfsduur en integratie in het kader van de gegrondheid van de aanvraag worden beoordeeld. Het standpunt van de verwerende partij is bovendien in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State dienaangaande (RvS 5 april 2005, nr. 142.784; RvS 25 mei 2005, nr. 144.961; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Terloops merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker sinds eind 2017 of begin 2018 in België woonachtig is, bezwaarlijk als 'een zeer langdurige periode' kan worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn afwezigheid uit Kosovo als een buitengewone omstandigheid had aangevoerd.

2.11. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op het gegeven dat zijn familieleden in België verblijven, met name zijn vader, zijn moeder en zeven *siblings*. Verzoeker betoogt dat de beslissing tot gevolg zou hebben dat hij wordt gescheiden van de rest van zijn familieleden.

2.12. In de bestreden beslissing wordt verzoekers gezinssituatie uitvoerig besproken in het licht van het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM en wordt het volgende overwogen:

"Betrokkene beroept zich op zijn familieleden die in België verblijven, met name zijn legaal verblijvende moeder, zijn minderjarige broer en zus, zijn meerderjarige broer en zus en zijn Belgische nicht. Dit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. We wijzen er volledigheidshalve op dat betrokkene niet samenwoont met deze familieleden en dat er dus geen sprake is van een gezinscel met zijn legaal verblijvende familieleden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een zeer sterke band met zijn moeder zou hebben en haar steeds vergezelde. Zij zou leiden aan een ernstige medische problematiek waardoor hij als mantelzorger verhinderd is om terug te keren naar Kosovo. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 19.07.2018, een psychologisch attest dd. 28.06.2018, een medisch attest dd. 29.10.2014, een medisch attest dd. 02.06.2019, een raadplegingsverslag dd. 31.05.2018, een medisch attest dd. 19.04.2018 en een opnameverslag dd. 21.03.2018. Echter, uit de voorgelegde attesten blijkt dat zijn moeder geen nood heeft aan mantelzorg. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld op de medische attesten dd. 19.07.2018 (tevens het meest recente attest) en dd. 02.06.2018. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op het feit dat hij de mantelzorger van zijn moeder is daar zij geen nood heeft aan mantelzorg.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene, ondanks zijn zeer sterke band met zijn moeder, niet met haar samenwoont en dat zij dus geen gezinscel vormen.

Zijn moeder woont wel samen met haar oudste zoon en dochter, beide meerderjarig, die indien toch vereist, eventueel kunnen instaan voor de nodige zorgen. Daarnaast kan zij, indien gewenst, ook een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Tenslotte wijzen we er op dat de voorgelegde medische attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben daar zij dateren van meer dan vier jaar geleden. Betrokkene legt geen recente stukken voor inzake de medische problematiek van zijn moeder. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” De Raad stelt vast dat verzoeker niet weerlegt dat hij thans niet samenwonend is met de familieleden die in België over verblijfsrecht beschikken zodat het beschermenswaardig karakter van zijn familieleven niet zonder meer bewezen kan worden geacht.

2.13. Tenslotte levert verzoeker kritiek op de bestreden beslissing omdat de periode waarin verzoeker ‘tijdelijk’ zou moeten terugkeren in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag via de bevoegde vertegenwoordiging niet nader wordt omschreven. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij niet kan inschatten hoelang hij in Kosovo zou moeten blijven, aangezien de behandeling van een aanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).”* Verzoeker kan thans de behandelingsduur van 12 maanden van onderhavige aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aanwenden om te stellen dat de behandelingsduur van een aanvraag die vanuit het buitenland zou worden ingediend sowieso een langdurige terugkeer met zich zou brengen.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN